

Scară la stele

Prefață de Cristian Gabriel Moraru

Postfață de Petrișor Militaru

CUPRINS

„Ispita realului eruptiv” sau despre arhe(tip)ologia
sinelui poetic, de Cristian Gabriel Moraru / 5

Eseu despre Realitate / 7
Acea veche magie / 8
Fiecare cu ale lui / 9
Ceva m-a întristat / 10
Vreau să trăiesc / 11
De când ai plecat / 12
Crinii sălbatici / 13
Am să plâng mâine / 14
Nu o poți lua cu tine / 15
Îmi luminezi viața / 16
Cu un cântec în inimă / 17
De aici până în eternitate / 18
Mai presus de orice / 19
Apă limpede / 20
Navighează departe / 21
Îmi pare rău / 22
Amintiri din tinerețe / 23
Moarte de clown / 26
Cascadorul / 27
Euharistie / 28
Iubește-mă de-a pururea și o zi / 29
Nu mă dezamăgi / 30
Născut să cânt blues / 32

- Starea de poezie / 34
Lacrimă într-un cer cu diamante / 35
Vreau să evadez / 37
Ia-mă în brațele tale și ascunde-mă de tine / 38
Împacă-te cu cineva / 39
Dragostea este cântecul / 40
Acum și Apoi / 41
Trebuie să scap / 42
Street Fighting Man / 43
Curând / 44
Mă voi gândi la asta mâine / 45
Răsărit de Duminică / 46
Foamea nopților / 47
Cu fiecare bătaie a inimii mele / 48
Tăcere și exil / 49
It's a blue world / 50
Vară magică / 51
Do it yourself! / 52
Vreau să știu / 53
Nimeni să mă sprijine / 54
Mă faci să te tot aștept / 55
Mărturisire din Țara exilului interior / 56
Zbor spre casă / 57
Mica nebunie numită dragoste / 58
Dacă crezi că știi cum să mă iubești / 59
Ești cea mai grozavă iubită / 60
Cry, depinde doar de tine!... / 61
Ea te iubește / 62
E o lume nostalgică / 63
Femeii iubite / 64
Confesiune / 65
Scară la stele / 66
Te voi întâlni la miezul nopții / 67

La mulți ani! / 68

Plânsul timpului / 69

Iarăși împreună / 70

Nu mă pot opri să te iubesc! / 71

Don't set me free! / 72

Take these chains from my heart! / 73

Lacryma Christi / 74

Ziua de după / 75

Ispita realului eruptiv / 76

Am avut totul / 77

Aspirația înălțării prin prozopoeme, de Petrișor
Militaru / 79

Eseu despre Realitate

În camera ei mirosea amețitor
a pleoapă de păpădie furată din
crângul salcânilor...

Atunci eu eram sărbătoritul.

„Ce știi tu despre singurătate?”

Mi-e frică s-o ating, plutesc
undeva, la margini de noapte...

„Vezi ce cuminte sunt?”

„Ar fi trebuit să pleci; dar

unde să pleci? Poate dincolo de
uimire. Unde sunt zorii. Și trenul”.

Pentru orele dimineții se pronunțau
sentințe.

Oare chiar sunt acuzatul de nebunie
tandă?!

Tac planetele sânilor tăi și tăcerea
îmi face disperarea mai rotundă...

Acea veche magie

Când masa de petreceri a tuturor nihiliştilor lumii se face pe din două, în ferestrele dimineţii ard flăcări albastre...

Ascunzi ce-ai furat printre lucrurile cândva rene-gate, în căutarea unui sprijin precar, aşteptând orânduie-lile facerii.

Vâslele asfinţitului abandonate-ntr-o barcă le-ai ascuns cu tristeţe numai şi pentru faptul că singu-rătatea e verticală, prăbuşirile sunt fierbinţi — cum îţi scriam cândva...

Numai eu, obosit şi statornic, prea suav şi fier-binte, am uitat că e noapte şi fructele dorm în copacul cu crengi desfrunzite.

În timp ce pasărea zboară, pândindu-te...

Fiecare cu ale lui

Poeții au fost întotdeauna uciși de gloanțe, de tristețe sau de nepăsare. Doar uneori funia de la catar-gul propriei singurătăți le-a tăiat respirația, ca pentru aducere-aminte.

Unii au căzut sub roți de tramvaie, alții și-au vândut iubirile sub arcadele mănăstirilor, dar cei mai mulți au trăit printre oameni ca niște jertfe predestinate.

Femeile lor au purtat nume de iarbă, de pietre, uneori de fântâni, altele de iertare, dar toate au trăit întru vânzare de trupuri fierbinți.

Uneori, dinspre pădurile vindecării, numai sângele lor se preschimbă-n izvoare — semn c-au murit ca un zâmbet furat al Monalisei.

...și-n părul lor va ninge cu argint, poate, pentru a face posibilă așteptarea...

Ceva m-a întristat

Toate poemele mele nescrise întârzia-vor în greșelile facerii. Trandafiri la ferestrele începutului, miresme ale trupului oboseit, fulgere peste roua zidită în sine, brățări de aur la gleznelor Prințesei de Zăpadă. Imnul flăcării căzând peste cenușile veacului, ferestre deschise-n orbitele zeilor vinovați și complice, ațipind pe gâtul de lebadă al Viorii lui Stradivarius.

Tu nu vei înțelege ce-nseamnă să fii o păpușă de carne și sânge mereu doritoare de copaci cu crengile desfrunzite.

Vei luneca mai departe — ca o parolă prevestind împăcarea — până la jumătatea stelară a somnului meu încă neîntâmpat.

Vreau să trăiesc

Ninge acum peste prăpastia sângelui.

Se deslușește parcă, o, ce se deslușește, chivotul sărat al algelor invadate de-atâtea meduze...

Tăcerea desenează conturul unui dumnezeu primitiv.

Acolo, în centrul spiralei, fântânile evadează în cer.

Întâiul poem zburător al adâncului.

Acum îmi sângerează ferestrele-n priviri și nisipul mă mușcă de glezne.

Pe fiecare dintre noi alt înțeles îl tulbură.

Numai cuvintele, desfrunzindu-se-n noapte, se-nchină numai Răsăritului de Duminică...

De când ai plecat

Să mă iubești ca pe un duh al pădurii, în vara aceasta am purtat la subsuori cântecul meu de femeie în timp ce trandafirii tăi luminau a paradis amânat — mi-ai șoptit coborând dintr-un vis în regatul făgăduinței. În sipetul auriu sunt cheile tale?

Trebuie să fii blând ca o liniște abia terminată, altfel cum te-aș putea iubi mai mult ca pe propria mea libertate? Pentru cei care tac, oglinzile sângelui lor purpuriu vor lumina ca ferestrele casei de la marginea înserării.

Vezi flacăra aceea plutind ca o rană celestă pe creștetul munților? Este sufletul meu de Femeie-Copil în ceasul de veghe când pleoapele-s grele de țărâna aducerii-aminte... Și peste toate acestea, vina mea este una: N-am a uita nimic din ce-a fost și fi-va.

Crinii sălbatici

Sanctuarele nimicniciei aproapelui de sânge și iscusință mirosi-vor de-a pururi a fetus încetinit către lumea de dincolo a uitării elementarelor datorii către mamă și soră...

Eu știu că există zbateri mereu cardinale chiar dacă uneori surâsul meu a căzut de pe gură în iarba din jungla orașului.

Geniul frumos existent la capătul visului poate muri renegat în neantul sugrumat de-atâtea păcate. Mormântul alb al copilului întâmplat să se nască va fi ca o patrie din care lipsesc binecuvântările Focului sacru. Zăpada disperării are tâmpla încinsă.

Totul depinde de adâncul adâncurilor unde hlamida de fum va trece din sărbătoare în zgomote virile și triste. Râsul nu va suferi nicicum amânare. Crinii sălbatici au avut întotdeauna seva mult mai curată decât cei sălbaticiți...

Am să plâng mâine

„Gloria celui nenăscut încă este o întoarcere fără prihană la matca măruntelor lucruri.”

Am scris toate acestea într-o dimineață de vară purtând peste ochi eșarfa adevărului că exist. Acesta-i rostul greșelilor mele și poate de-aceea credințele efemere m-au făcut deseori să cred în miracole. Poet al candorilor cu nume de memorie sau de mirare am scris în tăcutul grai al cuvintelor o poveste care n-a început cu „A fost odată...”. Drumul cel mai scurt spre sufletul meu s-a numit întâmplare. Cum poți oare supraviețui dintr-o prea mare risipă de sine?